

Домакинята изнесе кошничката съ останалитѣ яйца, остави я на старото ѝ мѣсто върху шкафа, и обѣдътъ продължи нататъкъ.

— Знаятъ си хората, че никой не може да се мѣри съ менъ по здравина, та затова не ме и закачаха, — мислѣше си самодоволно златното яйце и се надуваше отъ гордостъ.

— Ами че и насъ ни оставиха въ кошничката! — обаждаха се другитѣ яйца.

Но златното яйце мълчеше и не отговаряше. Оскърбително му бѣше да разговаря съ своитѣ прости събратя, които, макаръ и да имаха картинки, все пакъ не бѣха боядисани съ такава царска боя като него.

На следния день кошничката бѣ сложена отново на трапезата, и тамъ отново бѣха счупени нѣколко яйца.

— Оставете златното за най-подиръ! — каза домакинята на едно отъ децата, което посегна да го вземе. — То е тъй хубаво! Нека поседи за украса въ кошничката!

— Чухте ли, какво казаха за менъ? — говорѣше златното яйце и не можеше да си намѣри мѣсто отъ радостъ. — Да ме оставятъ за най-подиръ! Да поседя за украса въ кошничката! Хей, чухте ли, какво казаха за менъ?

Минаха нѣколко дня, и въ сламената кошничка останаха само две яйца. Златното и едно червено, което бѣше мѣничко и срамежливо и което до сега не бѣ проговорило нито дума за себе си.

— Значи, днесъ ще се чукамъ съ тебъ! — извика голѣмото златно яйце, като изгледа презрително червения дребосъкъ. А червеното яйце стана още по-червено, защото се зарадва, че ще се бори съ златно яйце.

На обѣдъ, майката даде по едно яйце на всѣко дете. Златното — на момченцето, а червеното — на момиченцето.

Децата застанаха едно срещу друго, протегнаха рѣце и — прасъ! прасъ! — чукнаха върховетъ на яйцата.

Ако искате — вѣрвайте, ако искате — не вѣрвайте, но златното яйце се счупи, а червеното остана здраво. Ала макаръ и да остана здраво, то не можеше да се радва дълго на здравината си, защото майката го удари о рѣба на чинията и счупи и него.

После дветѣ деца започнаха да белятъ яйцата, за да ги изядатъ.

— Мамо ма, — рече по едно време момчето. — Я вижъ! Защо е такава черно това яйце?